

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/163/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119210127
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7119210127.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Oľgy Mičietovej v právnej veci žalobcu A.. R. R., H., X.. XX.X.XXXX, L. Y. J. X, X. S. XXXX/XX, Č. K., zastúpeného JUDr. Milanom Slobodníkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, IČO: 35 546 671, proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 39C/25/2019-203 zo dňa 26.11.2020 spojený s opravným uznesením č.k. 39C/25/2019-220 zo dňa 24.2.2021 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v napadnutom zamietavom výroku (III.) a výroku o trovách konania (V.).

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie rozsudkom uvedeným v záhlaví v spojení s opravným uznesením zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch 3.000 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 2.9.2019 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V poradí druhým výrokom zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu vo výške 2.548,98 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 2.9.2019 do zaplataenia všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a tretím výrokom v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v plnej výške (IV.), žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu škody nepriznal (V.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady škody vo výške 8.746,22 € s prísl., náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 3.000 € a náhrady trov konania. Žalobca svoj nárok si uplatnil titulom nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Odôvodnil ju tým, že bol nespravodlivo trestne stíhaný, obvinenie voči nemu bolo vznesené uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva policajného zboru v Košiciach ČVS: KRP50/8EK-KE-2004 zo dňa 28.10.2004 pre trestný čin sprenevery formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 248 ods. 1, ods. 4 trestného zákona. Prokurátorom Okresnej prokuratúry Košice II bola podaná na neho obžaloba dňa 29.1.2010. Trestné stíhanie sa skončilo oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 4T/15/2010 zo dňa 29.9.2016, ktorý v dôsledku zamietnutia odvolania okresného prokurátora Krajským súdom v Košiciach č.k. 8To/77/2017 zo dňa 27.9.2017 nadobudol právoplatnosť dňa 29.9.2016. Oslobodzujúci rozsudok bol vydaný z dôvodu, že nebolo preukázané, že stal skutok pre ktorý bol žalobca stíhaný. Konaním orgánom verejnej moci mu bola spôsobená škoda spočívajúca vo vynaložených trovách obhajoby zvolenými obhajcami E.. C. F. a neskôr E.. E. Z., celkom vo výške 2.229,96 €. Okrem trov obhajoby v súvislosti s neprávom vedeným trestným stíhaním proti osobe žalobcu musel vynaložiť aj ďalšie finančné prostriedky, hotové

výdavky na cestu z miesta trvalého bydliska na jednotlivé úkony a pojednávania do Košíc a to v celkovej výške 6.289,07 €. Trestné stíhanie sa negatívne prejavilo vo všetkých oblastiach života najmä v profesijnej oblasti s negatívnymi dôsledkami, ktoré nedokázali v plnej miere napraviť ani opakované oslobodzujúce rozhodnutia súdu. Uvedeného trestného činu sa mal totiž dopustiť ako generálny riaditeľ spoločnosti Škoda Praha, a.s. organizačná zložka Mochovce. Vyvolalo to u neho veľké psychické napätie, pocit krivdy a nespravodlivosti ako aj strachu z budúcnosti. Došlo v priebehu trestného stíhania k zníženiu jeho vážnosti a spoločenského statusu, keďže bol bezúhonnou osobou, viedol usporiadaný život a bol uznávaným manažérom. Bol to zásah do jeho osobnostných práv. Naďalej v podstate aj pretrvával a súvisel práve s trestným stíhaním, ktoré vykonávala Slovenská republika prostredníctvom príslušných štátnych orgánov. Dospel k záveru, že len konštatovanie porušenia práva uvedené v oslobodzujúcom rozsudku nemôže byť pre neho dostatočným zadosťučinením a požadoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 €.

3. Aj keď táto výška nezodpovedá strate spoločenskej a najmä profesijnej vážnosti, ktorá utrpela najviac vzhľadom na doterajšiu rozhodovaciu prax súdov s prihliadnutím na výšku finančného zadosťučinenia priznaného iným osobám, ktoré boli nezákonne trestne stíhané, musí ju považovať za adekvátnu. Náhradu vzniknutej škody vopred písomne predbežne prerokoval s príslušným orgánom, t.j. Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, a to podal žiadosť zo dňa 7.5.2019 s požadovaním celkovej náhrady škody 11.746,22 €. Generálna prokuratúra SR odpoveďou zo dňa 26.8.2019, ktorá mu bola doručená 2.9.2019 považovala jeho žiadosť za nedôvodnú, preto sa obrátil so svojim nárokom na súd.

4. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť, pretože žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia na základe, ktorého by mu uplatnený nárok prináležal. Absencia právnej úpravy tejto konštrukcie tzv. nezákonného rozhodnutia a to uznesenia u uznesení obvinenia v normatívnom texte nemá za následok medzeru v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale je vyjadrením vôle normotvorcu, takúto konštrukciu ani neuzákoníť. Vzhľadom k tomu neprináleží ani súdom vytvárať takúto konštrukciu v rámci rozhodovacej činnosti a žalovaná ponechala na súd, aby účelnosť a správnosť uplatnených trov obhajoby v trestnom konaní náležite posúdil prostredníctvom pripojenia súvisiacich trestných spisov. Okrem toho žalobca nijako nepreukázal vznik škody v súvislosti s trovami obhajoby t.j., že túto čiastku skutočne aj uhradil a že došlo k úbytku jeho majetku. To isté platí aj pri uplatnení nároku na náhradu škody titulom výdavkov žalobcu súvisiacich s jeho účasťou na úkonoch trestného konania. Žalobca v žalobe tiež dostatočným spôsobom nezdôvodnil opodstatnenosť výšky požadovanej nemajetkovej ujmy a jej požadovanú výšku.

5. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, oboznámením sa so žalobou vyjadreniami žalovaného i písomnými podaniami žalobcu, ďalšími listinnými dôkazmi a zistil, že skutok pre ktorý bolo vznesené obvinenie žalobcovi sa má stať v roku 1996, pričom prvý výsluch bol v roku 2004 a obžaloba bola podaná v roku 2010.

6. Z uznesenia vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach ČVS: KRP-50/8EK-KE-2004 zo dňa 28.10.2004 mal súd prvej inštancie preukázané, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie za trestný čin sprenevery spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 248 ods. 1, ods. 4 trestného zák. č. 140/1961 Zb.. Obžaloba bola podaná Okresnou prokuratúrou Košice II č.k. 3Pv/1076/06 dňa 29.1.2010. Z rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 29.9.2016 č.k. 4T/15/10 bolo preukázané, že žalobca bol z pod obžaloby ako obžalovaný oslobodený podľa § 285 písm. b/ trestného poriadku pre skutky, ktoré sa mu dávali za vinu, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.9.2017 č.k. 8To/77/2017 bolo zamietnuté odvolanie okresného prokurátora čím sa oslobodzujúci rozsudok okresného súdu stal právoplatným. Tiež súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca listom zo dňa 7.5.2019 požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom ku kladnému vybaveniu tejto žiadosti nedošlo a žalovaná listom zo dňa 26.8.2019 oznámila žalobcovi, že jeho žiadosti nevyhovuje.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 29b ods. 1, § 18 ods. 1 a 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2010 a vo veci rozhodol. Dospel k záveru, že čo do základu je žaloba dôvodná a súd zdôraznil, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako

nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom je pre posúdenie zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania rozhodli neskorší výsledok trestného stíhania. Poukázal pritom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Mcd/15/2009 z 18.8.2010, ale aj známu judikatúru Ústavného súdu SR a ČR. Stotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že vynesenie oslobodzujúceho rozsudku z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť čo je základná podmienka pre uplatnenia práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím tak ako to vyplýva z dikcie § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.. V preskúmvanej veci teda žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodil od uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 28.10.2004, ktoré napadol aj neúspešne sťažnosťou a toto uznesenie považoval za nezákonné. Súd dodal, že pri posudzovaní uvedenej otázky treba vziať do úvahy, že po oslobodení z pod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to už bezpredmetné. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania.

8. V prvom rade súd prvej inštancie posudzoval nárok žalobcu na náhradu škody uplatnený titulom náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli pri zastúpení E.. C. F. C. E.. E. Z.. Z pripojených faktúr mal súd preukázané, že žalobca zaplatil advokátom za zastupovanie v predmetnom trestnom konaní 6.992 €, pričom v tomto konaní si uplatnil nárok len na 2.229,96 €, ktorá suma zodpovedá vynaloženým nákladom na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu v predmetnom trestnom konaní v rozsahu tarifnej odmeny. Pre účely náhrady škody súd podotkol, že zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny a poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.4.2016 sp. zn. 6Cdo/402/2015. Výšku týchto trov mal preukázané z obsahu trestného spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 4T/15/2010 a vyšetrovacieho spisu č. ČVS: KRP-50/OEK-KE-2004. Prihliadol pritom na námietku žalovanej, ktorú vzniesla na pojednávaní dňa 17.9.2020, a to úkon predbežné prejednanie obžaloby zo dňa 6.9.2010, za ktorý si uplatnil žalobca 90,17 €, keďže podľa § 14 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. je za takýto úkon odmena základnej sadzby tarifnej odmeny, t.j. 45,09 €. Neprihliadol na námietky týkajúce sa úkonov ďalšej porady s klientom z 20.9.2010 a 5.6.2013, ktorých vykonanie žalobca súdu preukázal listinným dôkazmi. Celková tarifná odmena za obhajobu v predmetnom trestnom konaní tak mu bola priznaná vo výške 2.184,88 €.

9. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody titulom náhrady cestovného a ubytovacích nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti s trestným stíhaním a to vo výške 6.289,07 €. Tento nárok posúdil podľa ust. § 72 ods. 1, § 73 ods. 1 až 3 vyhl. MS SR č. 543/2005 Z.z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, špecializovaný trestný súd a vojenské sudy. Z vykonaného dokazovania a to hlavne obsahom spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 4T/15/2010, ale aj vyšetrovacieho spisu ČVS: KRP-50/OEK-KE-2004 mal preukázané, že žalobca sa bezpochyby úkonov, za ktoré náhradu požadoval zúčastnil a musel na miesto ich vykonania z miesta bydliska dopraviť. Výšku žalobcom uplatnených cestovných nákladov za použitie prostriedkov leteckej dopravy však možno považovať v porovnaní s cestovným za použitie prostriedkov hromadnej dopravy ako je napr. vlak alebo autobus za neprimerané. Uhrádzajú sa totiž len účelne či dôvodne vynaložené náklady v konaní a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil. Účelnosť vynaložených cestovných nákladov znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane zvoleného prostriedku dopravy, ktorý niekoľko násobne prevyšuje cestovné a porovnal pritom výšku cestovného hromadnej dopravy s dopravou za ktorú náhradu požadoval v tomto konaní žalobca. Žalobcovi nepriznal náhradu cestovného za úkon účasť na preštudovanie vyšetrovacieho spisu (letenka Košice - Praha a späť 483,50 €) dňa 19.10.2009 porada s obhajcom z 20.9.2010 letenka Košice - Praha a späť 501,25 €, celkovo nepriznal žalobcovi sumu 5.924,97 € a v tejto časti žalobu zamietol. Tiež súd považoval za primerané ubytovacie náklady žalobcu v hotely vrátane taxíka na letisko celkovo v sume 364,10 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Nepriznal žalobcovi náhradu cestovného vo výške 3,40 € za využitie dopravy, taxislužbu z hotela Teledom na Timonovej ulici v Košiciach na súd na Štúrovej ulici v Košiciach, ktorý hotel je v pešej dostupnosti na súd v trvaní 6 min. a to z dôvodu neúčelnosti a nehospodárnosti týchto nákladov.

10. V súvislosti s nárokom žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy tento nárok uznal v celom rozsahu za dôvodný. Zohľadnil pritom povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania, ale i následky v osobnostnej sfére žalobcu. Prihliadol na okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, prihliadol na všeobecne

vzdialenú predstavu o spravodlivosti, kde sa vyžaduje posúdiť z hľadiska všeobecnej slušnosti akej satisfakcie by sa malo poškodenému skutočne dostať. Výsledkom trestného stíhania voči žalobcovi bolo oslobodenie z pod obžaloby a teda zrušenie nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, čím sa toto rozhodnutie v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. stalo nezákonným. Trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 13 rokov, jeho osoba bola vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní a žalobca bol po celú uvedenú dobu vystavený stresu úzkosti a frustrácie.

11. Náhradu škody s poukazom na ust. § 517 ods. 1, 2 a vl. nar. č. 87/1995 Z.z. priznal aj s úrokmi z omeškania.

12. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP a rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania z titulu uplatnenej a priznanej nemajetkovej ujmy, kde mal vo veci plný úspech, plnú náhradu trov konania a čo týka náhrady škody žalovanej, ktorá by mala vzhľadom na väčší úspech nárok na ich náhradu, túto nepožadovala a teda jej súd ani nepriznal.

13. Proti tretiemu a piatemu výroku rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ CSP. Podľa neho súd prvej inštancie nesprávne rozhodol pokiaľ išlo o ním uplatnený nárok na náhradu škody titulom náhrady cestovného za použitie prostriedku leteckej dopravy a za využitie dopravy taxislužbou z hotela Teledom na súd vo výške 3,40 €. S poukazom na ust. § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. sa nahrádza skutočná škoda a ušlý zisk ak osobitný predpis neustanovuje inak. Náhrada škody pritom zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorých bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Kým zák. č. 514/2003 Z.z. priznáva každému právo na ochranu pred následkami nezákonného rozhodnutia súdu iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávneho úradného postupu vyhláška MS SR č. 543/2005 Z.z. bola vydaná s cieľom podporiť spravodlivý súdny proces vykonaný v primeranej lehote a zjednotiť postup súdov pri vybavení súdnej agendy a agendy správy súdu, pričom upravuje okrem iného aj náhradu nevyhnutných výdavkov osobám, ktoré sa zúčastňujú na konaní. Teda kým v prípade zák. č. 514/2003 Z.z. sa ukladá povinnosť nahradiť škodu subjektu, ktorý túto škodu svojim nezákonným postupom poškodenému spôsobil, v prípade vyhlášky ide o náhradu výdavkov, ktoré sa platia z finančných prostriedkov súdu osobe, ktorá má na ich náhradu nárok len preto, že sa zúčastnila na konaní teda bez existencie nejakého nezákonného postupu zo strany súdu. Táto diametrálna rozdielnosť účelu a cieľa úpravy vylučuje možnosť použitia vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. pri výpočte náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci bez výslovného odkazu na túto vyhlášku v uvedenom zákone. Navyše uvedená vyhláška umožňuje znížiť cestovné len v prípade ak zúčastnená osoba nepoužila verejný hromadný dopravný prostriedok, ale vlastné motorové vozidlo s výnimkou prípadov podľa § 74. Lietadlo, ktoré lieta na pravidelnej linke Praha - Košice je verejným hromadným dopravným prostriedkom. Nepoužil na prepravu súkromné lietadlo, letenkami svoje cesty zdokladoval a aj keď tento typ verejnej hromadnej dopravy je drahší ako iná hromadná preprava fyzicky, ale aj časovo je podstatne menej náročný a v konečnom dôsledku aj hospodárnejší. Súd pri posudzovaní hospodárnosti nezohľadnil fakt, že podľa vyhlášky má osoba zúčastnená na konaní nárok aj na stratu na zárobku ak by cestoval vlakom alebo autobusom, strata na zárobku vzhľadom na jeho pracovnú pozíciu by bola za 3 pracovné dni počas, ktorých by nemohol nastúpiť do práce pomerne vysoká spolu so zvýšenými nákladmi za ubytovanie a stravu. Napriek týmto hypotetickým úvahám však zotrval na názore, že v danom prípade nie je možné vyhlášku MS SR č. 543/2005 Z.z. použiť. Za účelne vynaložené trovy konania možno pokladať také, ktoré museli byť procesnou stranou nevyhnutne vynaložené na to, aby mohla riadne obhajovať svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo. Poukázal tiež na to, že sa zúčastňoval len úkonov, na ktoré bol orgánmi činnými v trestnom konaní riadne predvolaný a s mestom Košice nemá pracovné ani rodinné väzby, cestoval tam výlučne z dôvodu vedeného trestného konania. Spôsob dopravy si zvolil a riadne zaplatil v čase, keď ešte nemohol vedieť, že sa niekedy v budúcnosti bude domáhať náhrady škody a kupoval letenky bez toho, aby mal vedomosť o tom, či mu budú niekým následne preplatené. Ak nežiada tieto letenky preplatiť nejakým spôsobom, t.j. že by vedome hodlal zaplatenie leteniek. V ďalšom poukázal vo všeobecnosti na samotnú definíciu skutočnej škody, tak ako ju má na mysli zák. č. 514/2003 Z.z.

14. Pokiaľ už sám zákonodarca rozhodol odškodniť osoby voči, ktorým bolo nezákonne vedené trestné stíhanie nemožno mu podsúvať zámer, ktorý by nemal žiadny rozumný zmysel, t.j. že by vedome hodlal

pripustiť existenciu nereparovateľnej škody vzniknutej takýmto osobám. Náklady žalobcu vynaložené v súvislosti s trestným stíhaním, ktoré napokon bolo nezákonné, boli z hľadiska právneho štátu primeranými a nutným krokom k dosiahnutiu spravodlivosti. Poukázal aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 6.2.2007 s tým, že zmyslom a účelom zákonného ust. § 18 zák. č. 514/2003 Z.z. je zahrnutie do rámca pojmy škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím aj úhrady nákladov konania smerujúceho k ich zrušeniu zmenu alebo náprave. Čo sa týka nesprávnosti piateho výroku o náhrade trov konania aj toto je nesprávne, keďže ide o nesprávny výrok aký je súvisiaci, keďže je nesprávne rozhodnutie aj vo veci náhrady škody. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v napadnutých výrokoch tak, že žalovanej vloží povinnosť zaplatiť mu titulom náhrady škody 5.928,37 € s úrokmi z omeškania od 2.9.2019 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal mu plnú náhradu všetkých trov konania.

15. K odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná s tým, že sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu vyjadrené v napadnutom rozsudku. V podanom odvolaní žalobcu sa nenachádzajú žiadne nové právne relevantné skutočnosti. Úhrada leteckej hromadnej dopravy, ktorej sa žalobca domáha je v zrejmom rozpore s účelne vynaloženými trovami konania v zmysle § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.. Žalobca vo svojom odvolaní uvádza zavádzajúce tvrdenia týkajúce sa paradoxného navýšenia jeho nákladov na cestovné, ubytovanie a stravné v prípade, pokiaľ by pre svoju prepravu využil iný spôsob dopravy ako leteckú dopravu, pričom opomína tú skutočnosť, že žalobcovi bola súdom prvej inštancie priznaná náhrada ubytovacích nákladov, ktoré v prípade zvolenia inej adekvátnej formy dopravy napr. železničnej by sa vôbec nenavýšovali alebo by nemuseli vzniknúť. Ako príklad slúži vlaková doprava pravidelná medzi Prahou a Košicami umožňujúca i komfortné lôžkové nočné cestovanie. Argumentácia žalobcu spočíva v tom, že súd nemá posudzovať v tomto konaní účelnosť vynaložených trov týkajúcich sa obhajoby v trestnom konaní, ale má vo všeobecnosti prihliadať na zmenšenie majetku žalobcu v príčinnej súvislosti s vedením trestného konania čo je absurdné. V zmysle tejto úvahy žalobcu by súdom mala byť žalobcovi priznaná náhrada nákladov na formy dopravy vyžadujúcu si akékoľvek náklady, dokonca i súkromným lietadlom pokiaľ v súvislosti s ňou došlo k zníženiu majetku žalobcu. Žalovaná navrhla napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny a zákonný potvrdiť.

16. K vyjadreniu žalovanej opätovne podal vyjadrenie žalobca v písomnej forme, kde v podstate zotrval na svojich argumentoch. Opätovne poukázal, že ak by zákonodarca mal záujem stanoviť hornú hranicu nákladov na cestovné, tak by to bolo v zákone. Výslovne uviedol rovnako ako to uviedol v prípade výšky trov právneho zastúpenia, kde je výslovný odkaz na osobitný predpis teda § 9 až 14 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. V súvislosti s ďalším námietkami uviedol, že aj keď mu bola súdom priznaná náhrada ubytovacích nákladov, vždy išlo len o jednu noc a trval na tom, že tieto náklady by boli pri inej ako leteckej doprave dvojnásobné. Opätovne poukázal na to, že v čase keď si zvolil letecký spôsob dopravy nemohol vedieť, že voči žalovanej sa bude domáhať náhrady vynaložených nákladov.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal napadnuté výroky rozsudku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Vyhovujúce výroky rozsudku a výrok IV. o trovách konania neboli napadnuté odvolaním, nadobudli právoplatnosť a neboli predmetom prieskumu odvolacím súdom. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 3. 2. 2022, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

18. Žalobca použil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak

súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

19. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú naplnené. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplývajú a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Odôvodnenie rozhodnutia spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolacie námietky odvolateľa boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

20. Poukazujúc na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje, že vecne správne sú dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Na doplnenie s zvyraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

21. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

22. Zodpovednosť štátu za nezákonný alebo nesprávny postup výkonu štátnej moci, ktorý má za následok škodu, je občianskoprávnym vzťahom. Zákon č.514/2003 Z.z. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym. Zákon č. 514/2003 Z.z. neobsahuje výklad pojmu škoda vo všeobecnosti, je namieste odôvodnenie rozsudku v tejto časti súdom prvej inštancie a to vrátane základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, bližšie špecifikovanú v zákone č. 514/2003 Z.z. v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Ustanovenie § 18 ods. 1 veta druhá cit. zákona jednoznačne uvádza, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Náklady, ktoré mal poškodený však možno priznať iba vo výške, v akej boli vynaložené účelne.

23. Žalobca odvolanie podal v časti rozsudku, v ktorej bol zamietnutý jeho nárok na náhradu nákladov za cesty lietadlom a tiež za cestu z hotela na súd taxíkom (3,40 €). Podstata odvolacích námietok žalobcu spočíva v tom, že odvolateľ žiadal posudzovať jeho nárok na náhradu škody vo výške, v akej sa mu zmenšil majetok v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie uzavrel, že platí zásada, podľa ktorej možno priznať iba náhradu účelne vynaložených trov, t.j. trov nevyhnutných pre účelné uplatnenie práva. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa a spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Tu je potrebné prisvedčiť názoru žalovanej, vyjadrenom v písomnom vyjadrení k odvolaniu, že v zmysle argumentácie žalobcu by mohlo viesť k bezbrežnému uplatňovaniu a priznávaní výšky škody a je nepodstatné, či v čase, keď poškodený náklady vynaložil, nepočítal alebo nepočítal s ich preplatením. Skutočnosť, že sa žalobca rozhodol pre rozhodne najdrahšiu leteckú dopravu znamená, že to bolo jeho rozhodnutie, ale neznamená, že tieto náklady budú posudzované ako účelné vo výške, ako si ich uplatnil žalobou podľa zák. 514/2003 Z.z.. Ani citácia nálezu zo dňa 6.2.2007 žalobcom v odvolaní na tomto názore odvolacieho súdu nič nemení, keďže sa týka samotného základu nároku, nezaobera sa výškou práve v súvislosti s účelnosťou vynaložených trov. Ak si súd prvej inštancie pri posudzovaní výšky nároku žalobcu pomohol ustanoveniami vyhl. MS SR č. 543/2005 Z.z., bol jeho postup taktiež legitímny, keďže posudzoval analogicky účelnosť vynaložených trov.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvej inštancie vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania ako vecne správne. V súvislosti s výrokom

o trovách konania v poradí V. odvolateľ ani nevzniesol osobitné námietky, napadol ho len ako výrok súvisiaci.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobca nebol so svojím odvolaním úspešný, úspešnému žalovanému preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).